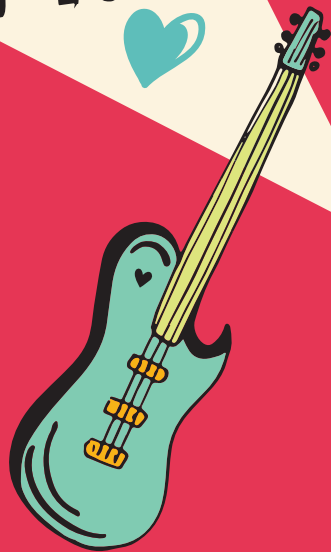

AINA LI

T'ESTARÉ ESPERANT

SEGUEIX
LA MÚSICA
DEL TEU COR

AINA LI
T'ESTARÉ ESPERANT

Fanbooks

© Aina Li de la Casa Galí, 2017

© d'aquesta edició: Grup Editorial 62 s.l.u., 2017
Fanbooks, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona
www.fanbooks.cat

Primera edició: octubre del 2017

Fotocomposició: Lozano Faisano, S. L.
ISBN: 978-84-16716-57-9
Dipòsit legal: B. 16.879-2017
Imprès a Catalunya

Aquesta obra és ficció. Tots els noms, personatges, llocs i situacions són producte de la imaginació de l'autora. Qualsevol semblança amb persones reals, vives o mortes, esdeveniments i altres és una coincidència.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, ww.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).
Tots els drets reservats.

Capítol 1

EL SO DE L'ALARMA LA VA DESPERTAR, eren les nou del matí. Encara no estava segura de per què l'havia posat, tenint en compte que estava de vacances i es podia llevar a l'hora que volgués. Va sortir del llit i es va instal·lar al sofà de la sala d'estar amb el portàtil a la falda.

Estava sola a casa, així que el primer que va fer va ser entrar a l'Spotify i posar una llista de reproducció que li encantava. Quan ja havia creat l'ambient que li agradava, va entrar al seu Instagram, com feia diàriament. Aquell dia, però, va trobar-hi una cosa poc habitual: tenia mil cinc-centes quatre notificacions, i el nombre augmentava cada segon. Durant un moment es va quedar perplexa mirant la pantalla, no entenia què estava passant; encara que tots els seus seguidors li haguessin donat alhora *like* a totes les seves fotografies no hauria arribat ni a les cinc-centes.

Va clicar la icona del cor per veure què passava i de seguida va observar més de vint perfils de persones que havien comentat les seves fotografies. Estava segura que no en coneixia cap. Va clicar la primera notificació, es tractava

d'un comentari en l'última fotografia que havia penjat. De sobte, va veure que aquella fotografia que el dia abans només tenia quatre comentaris ara en tenia més de dos-cents. En va llegir uns quants:

De veritat que esteu sortint??? No em puc creure que estigui amb algú com tu.

Només estàs amb ell per fer-te famosa, no??

Ets massa lletja per estar amb ell, segur que en realitat tot és mentida.

Estava en xoc, no entenia per què de sobte hi havia milions de noies insultant-la per sortir amb un noi suposadament massa bo per a ella, si no tenia nòvio i no estava flirtejant amb ningú per les xarxes socials. Va posar el seu nom de perfil d'Instagram al cercador de Google i es va quedar amb la boca oberta de la sorpresa quan va veure aparèixer un seguit d'enllaços d'articles publicats per revistes o pàgines web dedicades a informar sobre la vida dels famosos. Va clicar el primer de la llarga llista que li havia aparegut; es tractava d'una notícia que *Kleany*, la revista adolescent del moment, havia penjat feia poques hores.

Aquest matí, el cantant Julien, membre de la banda Dreamers, ha anunciat a través del seu compte d'Instagram que té una relació amb una noia anomenada Lexi. No se'n coneixen detalls personals, però les fans del Julien ja han iniciat un atac cibernètic contra la relació al compte d'Instagram de la noia, que encara no s'ha pronunciat sobre el tema i que podem confirmar que no és una figura pública. Aquesta notícia ha xocat molt a les fans del cantant, ja que des de feia temps corrien rumors que l'artista mantenia una relació

amb l'actriu Mina, de la qual són prou coneguts els problemes d'addicció.

A sota de la notícia hi havia dues fotografies, una del seu compte d'Instagram i, al costat, la que havia penjat el Julien presentant-la a ella com a la seva nòvia. Va mirar aquella imatge una estona, la reconeixia perfectament. Es tractava d'una foto que havia aconseguit fer-se amb ell un dia que per pura casualitat se l'havia trobat al carrer; en aquella època el grup encara no s'havia fet famós internacionalment i podien anar pel carrer sense ser perseguits pels *paparazzi*. Recordava que ell portava ulleres de sol i una gorra per intentar passar desapercebut, tot i que allò el feia destacar més. Ella el va reconèixer de seguida, perquè aleshores ja era fan del grup. Quan li va demanar si es podien fer una fotografia junts, el Julien va ser molt agradable i fins i tot es va aturar a parlar durant una estona i va preguntar-li quina cançó del grup li agradava més. La Lexi sempre s'havia sentit afortunada d'haver tingut aquella experiència. Des que el grup havia assolit l'èxit amb l'àlbum *By myself*, sempre estaven envoltats de periodistes i fotògrafs, havien d'anar amb guardaespalles i ja no podien interactuar amb les fans de la mateixa manera. El màxim que les admiradores podien aconseguir era que els nois les saludessin des de la distància.

Va llegir el que el Julien havia escrit com a descripció de la fotografia on sortien junts. «Sé que fa temps que han estat circulant molts rumors sobre la meua vida personal i avui volia aclarir-los», deia. «És veritat que tinc nòvia, però no és la Mina, és ella». I al costat hi havia posat l'enllaç a l'Instagram de la Lexi.

L'únic pensament que li va passar pel cap va ser que allò era una broma de molt mal gust; no sabia qui li podia estar fent una mala passada com aquella, però tenia molt clar que no podia ser real, que tot plegat era una completa bogeria.

Va encendre el mòbil esperant veure un missatge d'algun amic seu dient-li que tot era una broma, però en obrir el WhatsApp va veure que hi tenia més de quaranta converses obertes. Les va mirar per sobre i, com era d'esperar, en totes li preguntaven si era veritat que estava sortint amb el Julien. Va ignorar els missatges de tota aquella gent amb la qual no havia parlat mai per whats i que es creien amb el dret de demanar-li detalls sobre la seva vida personal, i va entrar al grup que tenia amb les seves millors amigues. Elles també li havien enviat una quantitat considerable de missatges preguntant sobre el Julien. Els va respondre que no sabia res del tema, però que, quan descobrís què estava passant, els hi explicaria tot. Va marcar un número i va trucar a l'única persona que sabia amb certesa que no estaria al corrent del que passava i a qui l'hi havia d'explicar.

—Hola? Estàs bé? Ha passat alguna cosa? —va demanar, preocupada, una veu femenina.

Típic de la seva mare, preguntar-li si estava bé cada vegada que li trucava. La Lexi tenia la sensació que la seva mare només considerava que havien de parlar si havia passat alguna cosa que ho fes estrictament necessari. La feina la tenia absorta tot el temps i només estava al corrent d'una petita part de la vida de la seva filla, aquella que la Lexi decidia explicar-li.

—Per casualitat has entrat a Internet o has fullejat alguna revista?

—Estic treballant. Ha passat alguna cosa?

Li notava a la veu la pressa per penjar, perquè, pel que semblava, tenia molta feina. Va tancar els ulls uns segons i va reprimir les ganes de dir-li que no havia passat res i tallar la trucada.

—Entra a Google i busca Julien. —Intentava sonar calmada, però notava el seu propi nerviosisme mentre sentia la seva mare teclejar.

Un moment de silenci, la seva mare devia estar llegint algun dels articles sobre el Julien i ella. La Lexi es posava més ansiosa cada segon que passava. Feia molt temps que havia deixat de mossegar-se les ungles, però, en aquell moment, en va tenir ganes; sort que les portava pintades.

—Ho has llegit? —va preguntar impacient.

La mare no va contestar, encara llegia.

—Què està passant? —va preguntar la Julie, desconcertada.

—No ho sé, mama.

—Però esteu sortint? És veritat?

En aquell instant es va mostrar amb claredat la desinformació de la Julie sobre el que passava a la vida de la seva filla. La Lexi va sospirar, el fet que la seva mare, la persona amb qui vivia dia a dia, cregués possible que ella havia estat capaç d'amagar-li una relació amb un dels cantants més famosos del món li demostrava la poca atenció que li prestava.

—És clar que no! Com pots pensar que no t'hauria explicat una cosa com aquesta?!

La Lexi estava dolguda per la reacció de la seva mare.

—No em cridis, que tot això no és culpa meva —li va

retreure la Julie—. Em queda una hora per plegar, vindré tan de pressa com pugui quan acabi. —Semblava tranquil·la—. Apaga el mòbil i no contestis cap trucada ni cap missatge.

—D'acord.

—Apaga l'ordinador i intenta distreure't amb alguna altra cosa; quan arribi a casa ens ho mirarem juntes.

La Lexi estava molesta amb la reacció tan calmada de la seva mare. S'imaginava que es preocuparia més, que plegaria abans de la feina per estar amb ella, però semblava que la Julie no entenia la gravetat de la situació. Potser perquè no utilitzava les xarxes socials, no comprenia les dimensions de l'atac cibernètic del qual estava sent víctima.

—Ens veiem quan arribi a casa —va acomiadar-se la Julie.

La Lexi va apagar el mòbil com la mare li havia dit, però abans de tancar l'ordinador va voler mirar l'Instagram del Julien. La foto en la qual anunciava la seva nova relació amb ella era l'última que havia penjat. La va clicar per veure què deien els comentaris. La majoria eren força semblants als que havia rebut ella; tot i això, la fotografia tenia molts *likes*. La Lexi va sospirar, tot plegat era una bogeria.

Sense saber per què, també va revisar les seves altres xarxes socials. El seu compte de Twitter estava igual que el d'Instagram, ple de comentaris de fans del Julien que la insultaven i l'amenaçaven. En va llegir uns quants; n'hi havia algun de positiu de tant en tant, però la gran majoria eren molt desagradables.

L'única xarxa que no havia estat inundada per fans del Julien era el seu perfil de Facebook. Es necessitava el seu nom complet per trobar-lo i aquest no s'havia fet públic.

Tot i això, no dubtava que al final s'acabaria descobrint. Quan mirava la pàgina principal, li va aparèixer una sol·licitud d'amistat i, en clicar-la, va veure que la petició era del perfil privat del Julien. Va notar com al cor se li saltava un batec de l'emoció. Entre les fans del grup hi havia el rumor que el Julien tenia perfils secundaris privats en totes les xarxes socials i aquella sol·licitud li permetria confirmar-ho. Entre les seguidores del grup només era un rumor perquè cap d'elles havia aconseguit que el Julien acceptés una de les seves sol·licituds i ell mai havia verificat l'autenticitat del compte. La Lexi va dubtar un instant abans d'acceptar la petició; potser era una trampa d'algun periodista, però tenia moltes preguntes i, si aquell realment era el seu perfil, només acceptant-lo podria aconseguir les respostes que necessitava.

Després de reflexionar-ho una estona, va decidir obrir una finestra de xat amb el suposat perfil del cantant. No sabia com començar la conversa, però no li va caldre fer-ho perquè una petició per iniciar una videotrucada li va aparèixer a la pantalla. Es va observar a ella mateixa; encara anava amb pijama, no s'havia pentinat i tampoc s'havia rentat les dents. La mà li tremolava. Si aquell compte de Facebook era autèntic, el Julien la veuria amb un aspecte deplorable. Va tancar els ulls, va respirar profundament i va acceptar.

De sobte, davant dels seus ulls va aparèixer una imatge nítida del Julien. Va notar la seva expressió de sorpresa en veure-la i va sentir com li pujaven els colors. Va agafar aire; havia de reprimir les ganes de cridar de l'emoció i de la vergonya, i centrar-se a aconseguir respostes.

—Hem de parlar i, sisplau, no comentis a ningú res del que està passant. On vius?

L'actitud tan directa del Julien la va desconcertar.

—Em sents? —va preguntar el Julien, en no obtenir cap resposta.

—Sí, perdona, és que estic flipant —va dir la Lexi, sense apartar els ulls de la pantalla.

—On vius? —va tornar a preguntar-li el Julien, aquest cop més secament.

Aquella actitud agressiva i dura la va sorprendre; tot i això, li va donar la seva adreça perquè volia obtenir alguna explicació que l'ajudés a entendre el que estava succeint.

—Arribaré d'aquí a dues hores, més o menys.

I, sense acomiadar-se, el noi va tallar la videotrucada. La Lexi es va quedar atònita, no aconseguia assimilar el que acabava de passar. En Julien, un dels cantants més famosos del món, havia declarat públicament que estava sortint amb ella i ara volia quedar per parlar a casa seva. Tot i això, li havia semblat que el noi potser era molt diferent del que s'havia imaginat.